

II.

Kateřina se nerozhodně zahleděla na šaty rozložené na široké posteli se sloupky a baldachýnem. První noc, kterou v ní na purkrabství strávila, byla moc příjemná. Dlouho se už tak skvěle nevyspala.

Nyní však nemohla být o dalším lenošení řeč, protože se musela připravit na hradní večírek uspořádaný kastelánem Novákem. Ten do této akce vkládal velké naděje a sliboval si od ní získání nových fondů pro další opravy Grunštejna. A samozřejmě očekával, že ho v tom bude personál všemožně podporovat.

A tak byla teď Kateřina ráda, že si s sebou nakonec vzala také dlouhé letní šaty, které se hodily i večer do společnosti. Původně si do nevelkého kufříku sbalila jen dvoje světlé džíny a pár triček, pak k tomu přibyly ještě letní šaty, to jen pro případ, a posléze i tahle róba, i když jí bylo jasné, že na Zelené Hůrce, byť jistě historicky cenné památce, společenský život zrovna tepat nebude.

To se ale mylila, jak ji o tom ujistila pokladní Věruška alias Venuše, s níž ji Novák podle daného slibu seznámil po včerejší oficiální prohlídce hradu. Odkvačil pak za nějakým neodkladným posláním a nechal je obě stát na hradním nádvoří. Kateřina usoudila, že je Věruška své přezdívký hodna, neboť měla nejen kypré křivky, o nichž se zmínil už kastelán, ale

bujnou plavou hřívou a pohybovala se plavně, jako šelma chystající se k pružnému skoku. Kateřině bylo jasné, že zlomila jistě nejednou místní mužské srdce. Byla to však v podstatě prostá a milá dívka s hezkou, i když trochu naivní tvářičkou, a stala se jí cenným zdrojem důležitých informací o Zelené Hůrce.

„Bude to jistě nóbl akce, tahle párty!“ mínila, když se jí Kateřina na chystaný večírek zeptala. „Novák se na ni připravuje snad už od Vánoc. Sezval na Grunštejn místní honoraci. Doufá totiž, že z nich něco vyrazí na další hradní opravy. Sama jste musela vidět, že na tu třetí část hradu nikdo ani nesáhl. Potřebuje prostě další prachy.“ Věruška přitom významně zamnula prsty, aby tak naznačila šustění potenciálních bankovek.

„Takže myslíte, že bychom se měli všichni dostavit ve večerním?“ usmála se Kateřina.

„Jasná zpráva!“ Věruška, která mezitím zamkla pokladnu, si naučným pohybem načechrala plavou hřívou. „Já se na to objednala k holič! Tak se nezlobte, už musím...!“ A pak jí jen mávl na pozdrav a zmizela v hradní bráně.

Kateřina si nyní povzdychla a natáhla se pro dlouhé letní šaty z lesklého zlatavého hedvábí. Byly jednoduché, hladké s lodičkovým výstřihem a úzkou sukni, která se kolem kotníků mírně rozšiřovala. Pověsila je na ramínko a zálibně si je prohlédla.

„V tomhle jistě neudělám kastelánu Novákovi ostudu,“ pronesla spokojeně. „Třeba se zasadím o to, aby získal nějakou tu finanční výpomoc. Zaslouží si to, když už pro nic jiného, tak proto, že mě ubytoval jako princeznu!“

Purkrabství ji skutečně mile překvapilo, neboť se v něm snoubily veškeré moderní vymoženosti s romantikou historicky cenného mísa.

V přízemí se nacházela kuchyně s jídelnou a obývacím pokojem, k němuž přiléhala koupelna. V patře bylo několik ložnic a velká koupelna. Kateřina pro sebe zabrala prostorný pokoj v patře, s výhledem na hrad a s touhle impozantní sloupkovou postelí. Z další místnosti si udělala pracovnu a do jednoho ze dvou zbývajících pokojů, dosud ne zcela zařízených, odvěkla kufř.

Přistoupila nyní k oknu a zahleděla se na siluetu Zelené Hůrky. V duši se jí rozlil sladký, dosud nepoznaný klid, jako by se po dlouhé době vrátila domů.

Usmála se pro sebe. Tohle místo určitě nepostrádá podmanivou atmosféru, pomyslela si.

Pak se vrátila ke stolu, kde nechala malou vyřezávanou šperkovnici s rodinnými klenoty. Nevěděla vlastně, proč je s sebou přivezla. Snad je nechtěla nechat v opuštěném pražském bytě, snad ji k tomu vedla vzpomínka na Rózinku, po níž šperky zdědila.

Prohrábla se jimi. Byly to zvláštní, i když patrně nepříliš cenné šperky z malachitu, pro ni však měly nevyčíslitelnou hodnotu pro vzpomínky, které se k nim pojily.

Zlatý náhrdelník s velkým malachitem jí proklouzl mezi prsty jako hbitý lesklý hádek. Malachitové přívěsky na dlouhých řetízcích, zdobící zlatý pásek, vesele cinkly. Kateřina si teprve nyní povšimla, že je na několika vyrytý český lev a na jednom orlice. Rytiny se ale daly sotva rozeznat, čas je téměř vyhladil.

Kateřina rozložila náhrdelník i pás na stole a zálibně se na ně zahleděla, jako by je spatřila poprvé.

A proč si ostatně nevzít oboje? Proč se jimi neozdobit a nedodat tak Novákovu večírku ještě větší lesk? usoudila. Pokladní Věruška přece

tvrdila, že se na hradě má sejít smetánka.

Tiše se pro sebe usmála a pustila se do oblékání.

„Moc vám to sluší, Kateřino!“ pochválil ji František Novák, který vítal hosty u vchodu do první části hradu. Změřil si ji přitom obdivným pohledem. „Dovolte, abych vám představil svou choť Růženu.“

Kateřinu pobaveně napadlo, že se Novák nejen tváří jako hradní pán, ale že se snaží podle toho rozprávět a chovat. I oblečení svědčilo o tom, jakou důležitost téhle akci přikládal – navlékl se do nepadnoucího smokingu a bělostnou košili mu zdobil motýlek.

Růžena Nováková podala Kateřině upocenou buclatou ruku a obdařila ji společenským úsměvem, který jí však od srdce zrovna nešel. Byla to nevýrazná obtloustlá čtyřicátnice, jejíž zjev rozhodně nevylepšila tuhá trvalá ani příšerná květovaná róba z krimplenu. Pohled jejích vybledlých očí, z nichž pseudopovinnosti dávno vytlačily i tu sebemenší radost ze života, byl najednou plný žárlivých obav.

„Děkuju vám za ty zásoby, kterými jste tak hojně vybavila purkrabství,“ usmála se na ni Kateřina. „Nebýt vás, nepřezila bych tam! Dolů do Zelené Hůrky je to přece jen kus cesty.“

Kastelánova manželka se skutečně předvedla a zásobila spížírnu i ledničku na purkrabství tak hojně, jako by se tam měla ubytovat celá turistická výprava, a ne jediná průvodkyně.

„Jsem ráda, že jsem mohla nějak pomoci,“ hlesla tiše Růžena Nováková a Kateřinu potěšilo, že se jí z očí vytratil onen žárlivý lesk.

Kateřina si s ní pak vyměnila ještě pár nicneříkajících společenských frází a potom zamířila do komnat, jimiž ji přednedávnem prováděl kastelán Novák a v nichž se dnešního večera hlavně odehrával hradní večírek.

Bylo tu plno a hosté se tísnili i v menším předpokoji.

Pokladní Věruška nepřeháněla, pomyslela si Kateřina. Stačil jí jediný letmý pohled, aby poznala, že se nachází v nóbl společnosti. Nepříjemný pocit, že to s parádou na večírek poněkud přehnala, který se jí zmocnil při setkání s Růženou Novákovou, zmizel jako mávnutím kouzelného proutku. Byla teď ráda, že si oblékla dlouhé hedvábné šaty, a nelitovala ani, že se ověsila rodinnými šperky.

Mezi sezvaným výkvětem Grunštejnských se plavně pohybovalo pár číšníků nabízejících hostům šampaňské.

Kateřina si vzala ze stříbrného tácku sklenku v okamžiku, kdy se k ní připojili Novákovi.

„U vchodu jsem nechal Nikolu,“ hlásil jí důležitě kastelán. „Jen pro případ. Je na ni spolehnutí. I když já osobně si myslím, že jsou tu už všichni a že nikdo další nepříjde.“

Kateřině neuniklo, že vyhaslý zrak Růženy Novákové zaplál při manželových slovech potěšenou jiskrou. Jistě jí neuniklo, jaké city chová Nikola k jejímu manželovi, a byla proto ráda, že dal podřízené jasně najevo, kde je její místo.

Všechno ale bylo jinak. Od vchodu k nim vtom totiž dolehly zvýšené hlasy a Novák znechuceně postavil na naleštěný podnos sklenku, kterou si právě vzal. „Tak tady to máte! Nedopřejou člověku ani to sebemenší potěšení!“ sykl otráveně a vyrazil zpátky na nádvoří.

„Jdu s váni,“ nabídla se Kateřina, které bylo trapné jen tak se tu bavit, zatímco šéf tahá horké kaštany z ohně.

Kousek ode dveří se s Nikolou dohadovala nějaká stařenka s tváří scvrklou jako předloňské jablíčko, na bílých vlasech květovaný šátek.

„... slíbil mi to přece sám pan Novák!“ zaslechla Kateřina dotčená slova staré paní.

„Paní Svitáková, co to tu vyvádíte? Nevidíte, že máme hosty? Že pořádáme důležitý večírek, na kterém závisí další osud našeho Grunštejna? A vůbec, co vás to napadlo, vydat se po setmění až sem nahoru?“ Novák se na tu nebohou stařenku téměř obořil.

Ta mu však neodpověděla, pouze užaslým zrakem zírala na Kateřinu, na tváři překvapené ohromení.

„Tady paní Apolena tvrdí, že jste jí jako obvykle slíbil nějaké sazenice. Vzpomněla si na to až teď a ráda by si je vyzvedla. Jsou to ty, co jí necháváte vždycky na těch policích vedle pokladny? Můžu pro ně doběhnout,“ nabízela se ochotně Nikola, ve snaze zavděčit se nadřízenému.

„Nebudeme se tu přece před hosty vláčet s květináči!“ oznámil jí svůj verdikt Novák, který si uvědomil, že na sazenice pro penzistku Svitákovou ve víru příprav na večerní slavnost dočista zapomněl. „Paní Apoleno, nemůžete se pro to zastavit ráno? A vůbec, co kdybych vám je zítra dovezl k vám domů já, co říkáte?“

Apolena Svitáková však jako by jeho slova nevnímala, neschopna odtrhnout zrak od Kateřiny. Ta pod jejím upřeným pohledem znejistěla.

„Já věděla, že se vrátíš, paní!“ zašeptala stařenka, v hlase téměř zbožnou úctu. „Já věděla, že nás opět poctíš svou přítomností, Milosti!“ Spráskla pak ruce, vyschlé jako drobné ptačí pařátky. „Paní za zrcadlem!“ dodala šeptem. „Paní za zrcadlem se vrátila!“

Kateřina na ni nechápavě zírala. Kdesi v hloubi duše jí vzklíčilo nemilé podezření, zda Apolena Svitáková, která mohla pamatovat Rózinu, náhodou neví o tré pověsti spojující rod Králových s hradem Zelená Hůrka a zda si z ní tak trochu nedělá šoufky. Podobnou domněnku však posléze zavrhl, protože na to se stařenka tvářila přespříliš vážně.